

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712220438
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6712220438.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Jána Burika, v právnej veci navrhovateľky: F. K. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/X, XXX XX E., zastúpenej právnym zástupcom JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, so sídlom J. N. XX, XXX XX E., proti osobe, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné: F. V. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K. K. S., o určenie manželského výživného a o protinávru navrhovateľa F. V. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K. K. S. proti osobe, ktorá podľa protinávru je povinná platiť výživné F. K. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX, XXX XX E., zastúpenej právnym zástupcom JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, so sídlom J. N. XX, XXX XX E., o odvolaní navrhovateľky a osoby, ktorá je povinná podľa návrhu platiť výživné, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14P/57/2012-1468 zo dňa 22. mája 2018

rozhodol:

Odvolanie navrhovateľky proti výrokom I., II. a III. rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14P/57/2012-1468 zo dňa 22. mája 2018 o d m i e t a .

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 14P/57/2012-1468 zo dňa 22. mája 2018 v napadnutých výrokoch I., II., IV., VI. a VII. p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. uložil osobe, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné (ďalej len „povinná osoba“) povinnosť platiť na výživu navrhovateľky manželské výživné v sume 100,- Eur mesačne počnúc dňom 04.12.2012 so splatnosťou vždy do 15.-teho dňa v mesiaci vopred k jej rukám do 03.04.2018. Podľa výroku II. zročné manželské výživné za obdobie od 04.12.2012 do 03.04.2018 v sume 3.922,58 Eur povinnému povolil zaplatiť navrhovateľke v mesačných splátkach v sume 150,- Eur počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku so splatnosťou vždy do 15.-teho dňa v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením čo len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Výrokom III. konanie v časti o určenie manželského výživného pre navrhovateľku nad sumu 150,- Eur mesačne do sumy 300,- Eur mesačne od 01.02.2017 zastavil. Podľa výroku IV. návrh navrhovateľky o určenie manželského výživného v zvyšujúcej časti zamietol. Výrokom V. protinávru navrhovateľa voči osobe, ktorá je podľa protinávru povinná platiť výživné (ďalej len „povinná osoba“) o určenie manželského výživného v sume 75,- Eur mesačne počnúc dňom 12.02.2013 zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol výrokom VI. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania o návrhu na manželské výživné a o protinávru na manželské výživné. Podľa výroku VII. zrušil neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Zvolen č.k. 14P/57/2012-442 zo dňa 28.10.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica č.k.13CoP/14/2015-222 zo dňa 23.03.2015.

2. Okresný súd v odseku 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na návrh navrhovateľky zo dňa 29.11.2012, doručený mu dňa 04.12.2012, ktorým sa domáhala voči osobe, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné (ďalej len „povinná osoba“), určenia manželského výživného v sume 300,- Eur mesačne počnúc dňom od podania návrhu a jeho zdôvodnenie.

3. V odsekoch 2. a 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uviedol obsah vyjadrenia povinnej osoby zo dňa 12.02.2013 k návrhu, ktorá súčasne podala protinávrh na platenie manželského výživného od navrhovateľky vo výške 75,- Eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu a doplňujúceho vyjadrenia.

4. V odseku 4. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na to, že dňa 02.10.2014 navrhovateľka vo veci podala i návrh na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 29.09.2014, o ktorom rozhodol uznesením č.k. 14P/57/2012-442 zo dňa 28.10.2014 a nariadil povinnej osobe prispievať na výživu navrhovateľky mesačne sumou 60,- Eur vždy k 15.-temu dňu v mesiaci k jej rukám počnúc vydaním tohto uznesenia až do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej pod sp.zn. 14P/57/2012. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, keďže navrhovateľka predbežným opatrením žiadala prispievať na výživu sumou 200,- Eur mesačne. Predmetné uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho č.k. 13CoP/14/2015-522 zo dňa 23.03.2015.

5. K procesnému postupu okresný súd v odseku 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že naposledy nariadil pojednávanie na deň 22.05.2018, ktorého sa navrhovateľka, právny zástupca navrhovateľky a ani povinná osoba nezúčastnili. Právny zástupca navrhovateľky bol na pojednávanie predvolaný dňa 30.04.2018 (č.l. 1394 spisu). Žiadosťou zo dňa 30.04.2018, doručenou okresnému súdu dňa 02.05.2018, požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s účasťou na pojednávaní vo veci Okresného súdu Humenné sp.zn. 3T/55/2015 a Okresného súdu Humenné sp.zn. 18C/420/2013, pričom kolíziu dokladal (č.l. 1401-1402 spisu) a súčasne ospravedlnil neúčasť na pojednávaní, keď súčasne ospravedlnil neúčasť na pojednávaní i samotnej navrhovateľky, ktorá nesúhlasila so substitučným zastúpením. Okresný súd žiadosť právneho zástupcu navrhovateľky o odročenie pojednávania neakceptoval, ktorú skutočnosť oznámil právnenému zástupcovi navrhovateľky. Mal za to, že len samotná „kolízia“ s účasťou právneho zástupcu navrhovateľky na inom súdnom pojednávaní nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1, 2 prvá veta CSP, keď mal preukázané, že právny zástupca navrhovateľky zamestnáva troch advokátskych koncipientov (Z.. Q. G., Z.. Z. G., S.. S. O.) a z obsahu plnomocenstva navrhovateľky (č.l. 4 spisu) mal preukázané, že navrhovateľka v tomto súhlasila, aby splnomocnený advokát ustanovil za seba zástupcu, a ak ich ustanoví viac, súhlasila s tým, aby každý z nich konal samostatne. Právnym zástupcom navrhovateľky nebolo preukázané, že by navrhovateľku v konaní nemohol objektívne zastúpiť advokátsky koncipient právneho zástupcu navrhovateľky, navyše keď v merite veci sa uskutočnili len dve pojednávania. Po tom, čo okresný súd oznámil, že žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje, právny zástupca navrhovateľky podaním zo dňa 21.05.2018, doručeným súdu dňa 21.05.2018 oznámil, že navrhovateľka dáva súhlas, aby súd konal na pojednávaní bez jej osobnej účasti, ako aj bez osobnej účasti jej právneho zástupcu, aby na nariadenom pojednávaní aj bez ich prítomnosti vykonal dokazovanie a prípadne i rozhodol. Týmto podaním súčasne ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní, a to opätovne z dôvodu kolízie s konaním na inom súde, netrval na odročení pojednávania, súčasne ospravedlnil neúčasť na pojednávaní i samotnej navrhovateľky a to z finančných dôvodov a z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na jej strane, z ktorého dôvodu nebolo možné zabezpečiť účasť substitučného právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. V tomto podaní navrhovateľka v celom rozsahu trvala na svojich podaniach. Povinnej osobe bolo predvolanie na pojednávanie doručené dňa 19.05.2018. Povinná osoba podaním zo dňa 20.05.2018, ktoré bolo doručené okresnému súdu dňa 20.05.2018 súdu oznámila, že sa pojednávania nemôže zúčastniť zo zdravotných dôvodov. Dokladovala (č.l. 1438 spisu), že dňa 19.05.2018 sa podrobila lekárskeho vyšetreniu LSPP pre dospelých - Nemocnica Snina, s.r.o.. Nepožiadala však z tohto dôvodu o odročenie pojednávania. Súčasne namietala nedodržanie 5-dňovej lehoty na prípravu na pojednávanie. Nepožiadala o odročenie pojednávania ani z tohto dôvodu. Okresný súd námietku povinnej osoby voči nedodržaniu 5 - dňovej lehoty na prípravu na pojednávanie vyhodnotil za nedôvodnú. Z ustanovenia § 178 ods. 2 CSP vyplýva, že predvolanie na pojednávanie má byť doručené „spravidla“ najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má konať. Spravidla

znamená, že táto lehota môže byť aj kratšia. Povinná osoba predvolanie na pojednávanie prevzala dňa 19.05.2018. Posledný úkon, ktorý bol vo veci zo strany súdu vykonaný, bol výsluch povinnej osoby pred dožiadaným súdom, ktorým bol Okresný súd Malacky a ktoré sa uskutočnilo na žiadosť povinnej osoby. Po tomto úkone neboli zo strany súdu vykonané vo veci už žiadne úkony a ani nebolo doručené žiadne vyjadrenie druhej účastníčky konania, s ktorým by bolo nevyhnutné povinnú osobu oboznámiť. Navyše povinná osoba sa nezúčastnila na žiadnom z dovtedy nariadených pojednávaní. Všetky vyjadrenia včítane listín navrhovateľky, ktoré táto v konaní predložila, boli povinnej osobe doručené. Vzhľadom na tieto skutočnosti preto túto námietku povinnej osoby vyhodnotil okresný súd za neopodstatnenú a vzhľadom aj na dĺžku prebiehajúceho súdneho konania vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľky, právneho zástupcu navrhovateľky a povinnej osoby.

6. V odsekoch 6. a 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na to, že navrhovateľka počas konania dňa 28.02.2018 ústne do zápisnice o pojednávaní vzala návrh na určenie manželského výživného čiastočne späť, a to v časti o sumu 150,- Eur mesačne od 01.02.2017, keď v tejto časti navrhla konanie zastaviť. Výšku výživného od 01.02.2017 upravila na sumu 150,- Eur mesačne, keď čiastočné späťvzatie návrhu odôvodnila tým, že povinná osoba už nie je profesionálnym vojakom, takže došlo k zníženiu jej príjmu od tohto času len na výsluhový dôchodok v čiastke od 1.300,- do 1.400,- Eur mesačne. Trvala na výživnom od podania návrhu do 31.01.2017 v sume 300,- Eur mesačne. Na výzvu okresného súdu, či povinná osoba so späťvzatím súhlasí (č.l. 1396 spisu), povinná osoba reagovala tak, že tejto výzve nerozumie, že sa bude snažiť do 26.05.2018 prísť na to, pričom celé konanie považuje za nezmysel, keďže už s navrhovateľkou nie sú manželmi od roku 2010, konkrétne od 28.10.2010, keďže rozsudok o rozvode manželstva vydaný pred Okresným súdom Zvolen v konaní sp.zn. 8C/169/2010 je právoplatný a potvrdený krajským súdom.

7. Nakoľko navrhovateľka vzala návrh na určenie manželského výživného v časti späť a povinná osoba neuviedla žiaden vážny dôvod nesúhlasu s čiastočným späťvzatím návrhu, okresný súd konanie v časti o určenie manželského výživného pre navrhovateľku nad sumu 150,- Eur mesačne do sumy 300,- Eur mesačne od 01.02.2017 zastavil podľa § 29 ods. 1 a ods. 3 CMP.

8. Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia poukázal na rozsah vykonaného dokazovania, a to výsluchom účastníkov konania, listinami predloženými účastníkmi konania, zadováženými správami, pripojenými spismi, ktoré podrobne popísal v odsekoch 13. až 82. odôvodnenia napadnutého rozsudku a po vykonanom dokazovaní zistený skutkový stav právne posúdil za aplikácie ust. § 71 ods.1, § 77 ods. 1, § 76 ods.1, § 75 ods.1 Zákona o rodine a rozhodol tak, ako vyjadril vo výrokovej časti svojho rozsudku.

9. V odseku 88. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd vo všeobecnosti uviedol, že výživné na manželku (manžela) má prednosť pred vyživovacou povinnosťou detí voči rodičom ako aj pred vyživovacou povinnosťou rodičov voči deťom. Povinnosť platiť výživné na manželku (manžela) vzniká uzavretím manželstva. Pokiaľ v priebehu konania o určenie výživného na manželku (manžela) dôjde k rozvodu, súd môže priznať výživné do času zániku manželstva. Výživné medzi manželmi vzniká z dôvodu, že manžel a manželka sú si rovní v právach a povinnostiach. Žiadny zo spôsobov úpravy bezpodielového spoluvlastníctva (napríklad zrušenie, zúženie) nemá vplyv na existenciu a rozsah vyživovacej povinnosti manželov. Životná úroveň manželov by mala byť zásadne rovnaká. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddelenia hospodárenia však vznikol rozdiel v ich životnej úrovni. Výživné medzi manželmi rovnako ako v iných prípadoch výživného podľa Zákona o rodine však nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore so zásadami morálky. Vždy bude treba súhrnne uvážiť postoj každého z manželov k manželstvu a jeho účasť na zabezpečovaní potrieb spoločnej rodiny i domácnosti a význam vzájomnej vyživovacej povinnosti pre obnovenie manželského spolužitia. Pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti, výživné na manželku (manžela) sa týka osobných potrieb: stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia a prípadne iných potrieb. Východiskom je v zásade rovnaká životná úroveň manželov. Pojem „v zásade“ rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť (teda rovnaké množstvo peňazí). Je potrebné zhodnotiť napríklad prácu vykonávanú povinným manželom, od ktorého sa výživné požaduje a jeho náklady. Manžel, ktorý viac pracuje, má nárok na vyššiu mieru regenerácie, má rozdielne potreby a náklady, ktoré môžu vyplývať zo stravovania, ošatenia, spôsobu života a z iných potrieb. Súd musí prihliadnuť aj na

starostlivosť o domácnosť. Súd musí poznať životnú úroveň oboch manželov, aby dokázal zhodnotiť ich rozdielnosť, najmä ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky. Najčastejšie je podaný návrh na určenie výživného na manželku (manžela) vtedy, ak sú vzťahy rozvrátené.

10. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že účastníci konania uzatvorili manželstvo dňa 07.07.2001 a ich manželstvo zaniklo rozvodom na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 8C/169/2010-1398 zo dňa 28.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť do výroku o rozvode manželstva dňa 04.04.2018. Navrhovateľka podala návrh na určenie manželského výživného na súde dňa 04.12.2012, keď od tohto dňa požadovala určiť manželské výživné v sume 300,- Eur mesačne do 31.01.2017, od 01.02.2017 obmedzila tento nárok na určenie manželského výživného v sume 150,- Eur mesačne.

11. Nakoľko v priebehu súdneho konania o určenie manželského výživného došlo k rozvodu manželstva účastníkov konania, a teda k zániku manželstva a nakoľko manželské výživné možno priznať len do zániku manželstva, okresný súd návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného za obdobie po zániku manželstva, teda od 04.04.2018 do budúca zamietol, pretože navrhovateľka po zániku manželstva svoj návrh na manželské výživné neobmedzila.

12. Podľa okresného súdu bolo dôvodné rozhodovať o nároku navrhovateľky na manželské výživné za obdobie od podania návrhu, teda odo dňa 04.12.2012 do 03.04.2018, pričom navrhovateľka v súlade s § 77 ods. 1 Zákona o rodine nárok na súde aj uplatnila.

13. Podľa odseku 90. odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo okresným súdom zistené, že manželia ukončili manželské spoluzitie v letných mesiacoch roku 2012, kedy navrhovateľka spolu s mal. deťmi pochádzajúcimi z manželstva najskôr odišla zo spoločnej domácnosti do krízového centra, koncom leta roku 2012 sa odsťahovala i s mal. deťmi do obce H. ku svojim rodičom. Od tohto času manželia nežijú v spoločnej domácnosti, od tohto času manžel, ktorý je podľa návrhu navrhovateľky povinnou osobou na výživu manželky, neprispieval žiadnou sumou. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná. Z manželstva účastníkov pochádzajú 2 mal. deti dcéra H., nar. XX.XX.XXXX a syn N., nar. XX.XX.XXXX. Pred rozvodom manželstva boli upravené rodičovské práva a povinnosti k mal. deťom pochádzajúcim z manželstva pokiaľ ide o zverenie mal. detí do osobnej starostlivosti jedného z rodičov a výživné pre mal. deti v čase rozhodovania súdu o nároku na manželské výživné právoplatným rozsudkom Okresného súdu Zvolen č.k. 5P/27/2010-383 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoP/44/2010-453 zo dňa 07.12.2010. Mal. deti boli zverené do osobnej starostlivosti matky, otcovi bola uložená povinnosť prispievať na výživu mal. H. sumou 150,- Eur mesačne, na výživu mal. N. sumou 150,- Eur mesačne, keď otcovi bola súčasne uložená povinnosť prispievať mal. deťom na tvorbu úspor, každému v sume 100,- Eur mesačne. Rozsudky nadobudli právoplatnosť pokiaľ ide o zverenie mal. detí a výživné pre mal. deti dňa 03.01.2011. V zmysle týchto súdnych rozhodnutí otec mal. detí aj v posudzovanom období ohľadne nároku na manželské výživné platil výživné pre mal. deti spolu s tvorbou úspor v čiastke na obidve mal. deti 500,- Eur. V čase rozhodovania o nároku na manželské výživné je pred okresným súdom Humenné vedené konanie pod sp.zn. 10P/196/2015, v ktorom sa nanovo upravuje výživné pre mal. deti a bol vydaný rozsudok č.k. 10P/196/2015-426 dňa 03.11.2017, ktorým bolo určené výživné pre mal. H. v sume 170,- Eur mesačne od 08.07.2015 do 31.08.2016 a od 01.09.2016 v sume 200,- Eur mesačne, pre mal. N. výživné vo výške 170,- Eur mesačne od 08.07.2015, pričom došlo k zmene i v časti úspor pre mal. deti, k zníženiu na čiastku 50,- Eur mesačne na každé dieťa od 01.02.2017, tento rozsudok v čase rozhodovania súdu o nároku na manželské výživné nenadobudol právoplatnosť, len vykonateľnosť do výživného. Preto otec mal. detí počas obdobia posudzovania nároku na manželské výživné prispieval na výživu mal. detí spolu včítane tvorby úspor sumou pre obidve deti spolu 500,- Eur mesačne.

14. Okresný súd konštatoval, že účastníci konania majú vyživovaciu povinnosť jedine k mal. deťom pochádzajúcim z manželstva a každý z nich žije sám.

15. Pokiaľ išlo o zárobkové pomery účastníkov konania, tieto okresný súd podrobne popísal v odseku 90. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ak navrhovateľka vyčíslňovala v konaní aj náklady na deti, tak okresný súd skonštatoval, že tieto skutočnosti sú rozhodujúce pre určenie výživného pre mal. deti, nie pre navrhovateľku, a všetky náklady vyčíslnené navrhovateľkou pre mal. deti je dôvodné posudzovať v rámci súdneho konania ohľadne výživného pre mal. deti. Podľa okresného súdu rozhodujúce pre toto

konanie bolo, že navrhovateľka má vyživovaciu povinnosť voči mal. deťom pochádzajúcim z manželstva, keďže však nemá žiaden príjem, neplní si ju formou finančnou, ale formou zabezpečovania osobnej starostlivosti o mal. deti.

16. Za zistenia osobných a zárobkových pomerov, životných nákladov obidvoch manželov okresný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného je dôvodný, ale len do sumy 100,- Eur mesačne, keď v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky na určenie manželského výživného, teda v sume 200,- Eur mesačne nad sumu 100,- Eur mesačne za obdobie od 04.12.2012 do 31.01.2017 a v sume 50,- Eur mesačne za obdobie od 01.02.2017 do 03.04.2017 zamietol.

17. Podľa okresného súdu v posudzovanom období nepochybne životná úroveň manžela bola vyššia ako životná úroveň navrhovateľky, ktorá bola bez akéhokoľvek príjmu, keď len na základe predbežného opatrenia povinná osoba platila navrhovateľke manželské výživné od októbra 2014 v sume 60,- Eur mesačne. Navrhovateľka v posudzovanom období nepochybne bola sociálne odkázanou osobou, i keď nárok na dávku v hmotnej núdzi a príspevky k nej jej nevznikol, a to vzhľadom k tomu, že otec mal. detí prispieval na výživu mal. detí sumou 300,- Eur mesačne, pokiaľ išlo o bežné výživné, ktorá suma bola zohľadňovaná pri rozhodovaní o nárokovej dávke v hmotnej núdzi u navrhovateľky. Navrhovateľka ukončila pracovný pomer v SHP Harmanec, a.s. z dôvodu, že sa sťahovala s mal. deťmi ku svojim rodičom do H., inú možnosť nemala, keďže vzťahy medzi manželmi boli vážne narušené. Nebolo možné tak podľa okresného súdu mať za to, že by navrhovateľka ukončila pracovný pomer z dôvodov, že by nemala záujem prácu vykonávať. V konaní dokladovala, že si aktívne hľadá prácu v regióne svojho bydliska, je evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie, pravidelne sa hlási na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie, keď okresný súd považoval za potrebné zohľadniť aj mieru nezamestnanosti v danom regióne a z toho vyplývajúce obmedzené možnosti navrhovateľky uplatniť sa na pracovnom trhu. Navrhovateľka vyvinula všetky kroky k tomu, aby si zabezpečila výživu a uspokojovanie svojich životných potrieb, po ukončení pracovného pomeru sa zaevidovala na úrad práce, požiadala o dávku hmotnej núdze, ktorá jej nebola priznaná, aktívne si hľadá prácu, čo dokladovala. Povinná osoba v posudzovanom období mala riaden príjem zo služobného platu včítane náhrad, a to v jednotlivých rokoch a obdobiach tak, ako okresný súd uvádzal v dôvodoch rozsudku (odsek 90. odôvodnenia, pozn. krajského súdu). Od 01.02.2017 povinná osoba je poberateľom výsluhového dôchodku, keďže bola prepustená zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, a to v čiastke 1.304,53 Eur. Príjmové pomery povinnej osoby boli december 2012 1.669,33 Eur, rok 2013 1.784,76 Eur, rok 2014 1.846,26 Eur, rok 2015 1.977,69 Eur, rok 2016 2.098,96 Eur a január 2017 3.424,43 Eur. Už len porovnaním týchto príjmových pomerov nepochybne životná úroveň povinnej osoby bola vyššia, než oprávnenej osoby. Povinná osoba aj po uhradení svojich pravidelných mesačných nákladov, s prihliadnutím na jednorazové ročné výdavky (mimo úverového a pôžičkového zaťaženia), zo svojho príjmu podľa názoru okresného súdu je schopná prispievať na výživu navrhovateľky manželským výživným v sume 100,- Eur mesačne, a to za celé posudzované obdobie. Síce od 01.02.2017 došlo k zníženiu príjmu u povinnej osoby na čiastku 1.304,53 Eur, avšak okresný súd prihliadol na to, že povinnej osobe pri prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka bola vyplatená čiastka 26.341,35 Eur z titulu odchodného. Pokiaľ povinná osoba v konaní tvrdila, že táto suma bola použitá na vrátenie pôžičky pre veriteľa U., v tomto ohľade nepredložila žiaden dôkaz. Navyše povinná osoba v konaní nepreukázala ani účel pôžičky od veriteľa U..

18. Okresný súd zvýraznil, že výživné je prvoradé, a to i na manželku (manžela) a každá povinná osoba musí zvážiť svoje úverové a finančné zaťaženie tak, aby si v prvom rade plnila svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť, ak nárok na ňu vznikol. Obdobne to platí aj ohľadne ostatného úverového zaťaženia povinnej osoby a pôžičkového zaťaženia povinnej osoby počas celého posudzovaného obdobia.

19. Podľa okresného súdu povinnou osobou neboli produkované dôkazy, na aký účel úvery a pôžičky boli spotrebované. Okresný súd po znížení príjmu povinnej osoby len na výsluhový dôchodok prihliadol i na tú skutočnosť, že povinná osoba pôvodne služobný byt vo L., ktorý nadobudla do vlastníctva dňa 30.06.2017, následne Darovacou zmluvou zo dňa 25.09.2017 s účinkami vkladu dňa 19.10.2017 previedla na svoju matku H. N.. V tomto ohľade poukázal na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine a konštatoval, že povinná osoba sa zbavila majetku bez primeranej odplaty, keď z obsahu darovacej zmluvy nevyplývalo, že by obdarovaná osoba, matka povinnej osoby prevzala záväzky zo Zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 22.06.2017 u povinnej osoby.

20. Okresný súd preto aj po dni 01.02.2017 priznal navrhovateľke nárok na manželské výživné v nezmenenej výške 100,- Eur mesačne, tak ako za predchádzajúce obdobie, kedy povinná osoba mala zabezpečený príjem zo služobného platu. Po zohľadnení pravidelných povinných výdavkov povinnej osoby mimo úverového a pôžičkového zaťaženia, za byt vo L. 193,- Eur mesačne, inkaso 34,64 Eur avšak len do 30.06.2017, kedy došlo k zmene vlastníctva bytu, pričom podľa darovacej zmluvy povinná osoba je oprávnená tento byt ďalej užívať bezodplatne, doživotne, ďalej po zohľadnení nákladov na byt v S., neskôr v K. od 580,- do 600,- Eur mesačne, zaplatení výživného a tvorby úspor pre mal. deti v sume 500,- Eur mesačne, nákladov na cestu do zamestnania u povinnej osoby v sume 46,- Eur mesačne, avšak len do 31.01.2017 a po zohľadnení odôvodnených výdavkov na stravu (180,- Eur mesačne sú podľa názoru okresného súdu pre jednu osobu nedôvodné), keď v porovnaní s povinnou osobou navrhovateľka uvádzala náklady na stravu pre ňu a pre deti priemerne mesačne od 100,- do 150,- Eur teda na 3 osoby (mimo stravného detí v škole) a ostatných nákladov na uspokojovanie životných potrieb povinnej osoby (ošatenie, obuv, hygiena a iné), tiež po zohľadnení pravidelných ročných výdavkov u povinnej osoby, a to poplatku ročného za odpad 25,- Eur, nákladov na predĺženie licencie 2.400,- Eur ročne a poplatku 135,60 Eur za preskúšanie jazykovej spôsobilosti, avšak len do dňa trvania služobného pomeru povinnej osoby podľa názoru súdu je v schopnostiach povinnej osoby prispievať na výživu navrhovateľky výživným v sume 100,- Eur mesačne. Pokiaľ povinná osoba uvádzala aj ďalšie pravidelné výdavky, a to náklady na cestovanie za deťmi v čiastke 380,- Eur mesačne, tieto nepreukázala, nedokladovala, ako často sa stretávala s mal. deťmi a aké náklady boli vynaložené pri týchto stretnutiach za použitie motorového vozidla. Aj keď okresný súd pripustil, že v tejto súvislosti iste výdavky povinnej osoby vznikli, povinná osoba bola povinná dokladovať ich výšku a dôkazy o tom v konaní nepredložila. V súlade s tvrdením navrhovateľky podľa okresného súdu bolo tieto výdavky možné uznať ako ročné v podobe vynaloženia nákladov na použitie hromadného dopravného prostriedku, ročne rok 2012 a 2013 po 1.144,- Eur, rok 2014 1.056,- Eur, rok 2015 836,- Eur, rok 2016 960,- Eur, rok 2017 484,- Eur a rok 2018, resp. január a február 2018 88,- Eur. Aj po úhrade týchto ročných nákladov, vzhľadom na príjem povinnej osoby zo služobného platu, z výsluhového dôchodku a z odchodného, pri zohľadnení daru bytu mal okresný súd za to, že povinná osoba mala reálne možnosti na platenie manželského výživného v sume 100,- Eur mesačne. Napokon toto výživné síce v nižšej čiastke, v čiastke 60,- Eur mesačne povinná osoba na základe predbežného opatrenia aj platí.

21. Vyššie výživné nad sumu 100,- Eur mesačne okresný súd navrhovateľke nepriznal, pretože mal preukázané, že navrhovateľka dňa 10.03.2009 zo svojho účtu číslo XXXXXX F. G., N.V., Bratislava dňa 10.03.2009, teda počas prvého rozvodového konania vybrala z tohto účtu finančné prostriedky v čiastke 18.738,37 Eur a účet zrušila dňa 14.04.2009. Na účte boli spoločné finančné prostriedky manželov, pričom navrhovateľka nepreukázala, ako s týmito finančnými prostriedkami po ich výbere naložila, nepreukázala tvrdenia, že tieto finančné prostriedky odovzdala manželovi na zamýšľanú kúpu spoločného bytu. Rovnako bolo preukázané, že navrhovateľka dňa 16.03.2009, teda počas prvého rozvodového konania, zo stavebného sporenia ČSOB stavebná sporiteľňa, a.s., vybrala peňažné prostriedky vo výške nasporenej sumy 10.387,92 Eur, o ktorých finančných prostriedkoch tvrdila, že ich tiež odovzdala manželovi na zamýšľanú kúpu spoločného bytu. Tieto tvrdenia navrhovateľky sa ukázali byť nepravdivé, keď tieto finančné prostriedky v čiastke 10.387,92 Eur boli poukázané osobe H. P., H. XXX. Na základe týchto skutočností mal okresný súd za to, že navrhovateľka mala reálnu možnosť disponovať s takouto finančnou čiastkou, a keďže nepreukázala, kde táto finančná čiastka bola spotrebovaná, potom okresný súd na túto finančnú čiastku prihliadol pri rozhodovaní o nároku navrhovateľky na manželské výživné za celé posudzované obdobie. Za 66 mesiacov posudzovaného obdobia z tejto čiastky by tak suma 440,- Eur mesačne pripadla na navrhovateľku, z ktorej mohla reálne uhrádzať svoje náklady na zabezpečenie výživy. Nepochybne však v posudzovanom období povinná osoba mala podstatne vyšší príjem, i keď i vyššie náklady, keď len z odchodného mala príjem 26.341,35 Eur, mimo výsluhového dôchodku v sume 1.304,53 Eur od 01.02.2017 a mimo dosiahnutého príjmu do tohto obdobia spolu v čiastke 97.585,78 Eur. Pri nároku navrhovateľky na manželské výživné okresný súd prihliadol i na to, že je spoluvlastníčkou v 1/8-ine rodinného domu s pozemkami v H.. Vlastníctvo navrhovateľky k motorovému vozidlu značky Hyundai nebolo preukázané, i keď navrhovateľka toto motorové vozidlo nepochybne v posudzovanom období užívala. Okresný súd vlastníctvo, resp. spoluvlastníctvo navrhovateľky k rodinnému domu a k pozemkom v 1/8-ine zohľadnil pri rozhodovaní o nároku na manželské výživné, avšak prihliadol i na tú skutočnosť, že ekonomické využitie tohto spoluvlastníckeho podielu je otázne, keďže navrhovateľka nemá žiaden príjem vyplývajúci z tohto spoluvlastníctva.

22. Okresný súd nezistil, že by priznanie manželského výživného pre navrhovateľku bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Vzťahy medzi manželmi, resp. účastníkmi konania sú narušené, o čom svedčí celý rad súdnych konaní. V konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen pod sp.zn. 4T/6/2013 navrhovateľka bola oslobodená spod obžaloby, druhé súdne konanie, ktoré je vedené pred Okresným súdom Humenné a na ktoré poukazoval v konaní manžel, nie je doposiaľ právoplatne skončené. V konaní nebol doložený žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že navrhovateľka porušila niektorú zo zásad uvedených v § 18 Zákona o rodine, keď konanie v rozpore s dobrými mravmi musí dosahovať určitú intenzitu a musí ísť o také, ktoré je závažným spôsobom v rozpore s obvyklými normami správania sa a vybočuje závažným spôsobom z hraníc, ktoré sú kvalifikované ako konanie v súlade so základnými etickými pravidlami spoločnosti. Naopak, v konaní bolo zistené jediné právoplatne skončené konanie, v ktorom navrhovateľka bola odškodnená za poškodenie zdravia spôsobené osobou povinnou. Za takéhoto skutkového stavu potom súd mal zato, že nebolo dôvodné navrhovateľke manželské výživné nepriznať v zmysle zásad uvedených v § 75 ods. 2 Zákona o rodine.

23. Nakoľko okresný súd priznal navrhovateľke manželské výživné, a to spätne od podania návrhu od 04.12.2012 do 03.04.2018, bolo dôvodné rozhodnúť o zročnom výživnom za toto obdobie. Toto činí pri výške priznaného manželského výživného 100,- Eur mesačne čiastku 3.922,58 Eur (december 2012 90,32 Eur, rok 2013 až rok 2017 po 1.200,- Eur, rok 2018 od 01.01. do 03.04. 310,- Eur = 6.400,32 Eur). Od sumy 6.400,32 Eur však bolo nevyhnutné odpočítať sumy, ktoré bol povinný platiť manžel podľa predbežného opatrenia, ktoré bolo vydané dňa 28.10.2014 s účinnosťou od tohto dňa. Uvedené predstavuje za obdobie od 28.10.2014 do 03.04.2018 sumu 2.477,74 Eur (rok 2014, len od 28.10.2014 do 31.12.2014 127,74 Eur, rok 2015 720,- Eur, rok 2016 720,- Eur, rok 2017 720,- Eur, rok 2018 ale len od 01.01. do 03.04.2018 190,- Eur). Potom nedoplatok na manželskom výživnom činí čiastku 3.922,58 Eur. Povinnej osobe bolo uložené zaplatiť dlžnú sumu manželského výživného v mesačných splátkach po 150,- Eur počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku so splatnosťou vždy do 15.-teho dňa v mesiaci s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Splátky súd povolil podľa § 232 ods. 3 druhá veta a ods. 4 CSP. Výhodu splátok povinnej osobe povolil s prihliadnutím na jej pomery, keď plnenie sumy 3.922,58 Eur v lehote do 3 dní by neúmerne zaťažilo povinnú osobu, ak povinná osoba nedodrží splátkový kalendár, stratí výhodu splátok. Podľa zistených príjmov povinnej osoby, výsluhového dôchodku 1.304,53 Eur nie je v schopnostiach povinnej osoby zaplatiť výživné jednorazovo. Iný majetok povinná osoba, z ktorého by tento nárok mohol byť uspokojený do 3 dní nemá. Okresný súd prihliadol na to, že povinná osoba podľa predbežného opatrenia manželské výživné plnila.

24. Ak povinná osoba podala protinávrh na určenie manželského výživného v sume 75,- Eur mesačne počnúc dňom 12.02.2013, tak dôvodné bolo sa zaoberať týmto návrhom len v období odo dňa 12.02.2013, kedy podala protinávrh do dňa 03.04.2018, pretože dňa 04.04.2018 zaniklo manželstvo účastníkov konania, a teda i vzájomná vyživovacia povinnosť manželov. Nakoľko povinná osoba protinávrh po dni 03.04.2018 na manželské výživné neobmedzila, potom okresný súd návrh povinnej osoby počnúc dňom 04.04.2018 do budúcnosti na určenie manželského výživného zamietol, keďže manželská vzájomná vyživovacia povinnosť zanikla dňa 04.04.2018 rozvodom manželstva. Za posudzované obdobie od 12.02.2013 do 03.04.2018 nárok povinnej osobe na manželské výživné voči navrhovateľke nevznikol, keďže vznikol práve nárok navrhovateľky na manželské výživné voči povinnej osobe, a to z dôvodov uvedených v tomto rozsudku. Je vzájomne vylúčené, ak navrhovateľka v posudzovanom období bola odkázaná výživou na povinnú osobu, aby povinná osoba v rovnakom období bola odkázaná výživou na navrhovateľku. Tieto dva nároky sa vzájomne vylučujú, keď už len z tohto dôvodu bolo nevyhnutné protinávrh povinnej osoby zamietnuť. Navyše povinná osoba v posudzovanom období mala zabezpečený pravidelný príjem oproti navrhovateľke, ktorá žiaden príjem nemala okrem výživného plateného podľa rozhodnutia súdu predbežným opatrením od októbra 2014 v sume 60,- Eur mesačne mimo príjmu z pracovného vzťahu v čiastke 17,- Eur.

25. Okresný súd zhodnotil, že zistené pomery navrhovateľky v posudzovanom období neodôvodňovali nárok povinnej osoby voči navrhovateľke na výživné v čiastke 75,- Eur mesačne, na ktoré dôvody opätovne poukázal.

26. O trovách konania účastníkov okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania o návrhu na manželské výživné a o protinávruhu na manželské výživné. V danej veci nezistil žiadne okolnosti na rozhodnutie o nároku na trovy konania účastníkov inak.

27. Na záver okresný súd dodal, že zrušil neodkladné opatrenie (predbežné opatrenie) nariadené uznesením Okresného súdu Zvolen sp.zn. 14P/57/2012-442 zo dňa 28.10.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 13CoP/14/2015-222 zo dňa 23.03.2015, keď už nie sú ďalej podmienky na jeho trvanie. Súd tak postupoval podľa § 337 ods. 3 CSP, keď neodkladné opatrenie zrušil, pretože návrhu navrhovateľky vyhovel v časti manželského výživného 100,- Eur mesačne, neodkladným opatrením bola uložená povinnosť prispievať predbežne manželským výživným 60,- Eur mesačne.

28. Okresný súd uviedol, že vykonal všetky dôkazy nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ostatné dôkazy navrhnuté povinnou osobou nevykonal, lebo tieto by boli nadbytočné, osobné, majetkové, zárobkové pomery účastníkov boli zistené dôkazmi vykonanými a vyhodnotenými v konaní.

29. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom I., II., III., IV., VI., VII. v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu (č.l. 1503 - 1505 spisu). Navrhovateľka namietala výdavky osoby, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné (ďalej len „povinný“), ako aj preukazované náklady spojené s cestovaním z miesta bydliska do miesta bydliska maloletých detí, pretože povinný nerealizuje styk s maloletými deťmi. Podľa navrhovateľky by si povinný ako letec mal uhrádzať všetky výdavky spojené s trvaním leteckej licencie a mala za to, že účelovo a tendenčne preukazuje svoje výdavky, ktorých reálnosť je pochybná. Povinný účelovo nepreukazoval svoje osobné, majetkové a zárobkové pomery v snahe dosiahnuť pre neho vyhovujúci rozsudok. Poukázala na to, že má právo podieľať sa na životnej úrovni povinného, ktorý má voči nej vyživovaciu povinnosť s poukazom na § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Ďalej spochybnila výdavky povinného na bývanie v mieste výkonu jeho práce v sume 500,- Eur mesačne, pretože tento má možnosť bývania v služobnom byte, kde by jeho náklady boli podstatne nižšie. Napriek tomu, že povinný tvrdí, že nemá dostatok financií, prenajal si v meste Malacky byt. Je pravdou, že povinný bol príslušníkom armády SR, jeho služobné zaradenie bolo vojenský pilot, ale k výkonu svojho povolania licenciu nepotreboval, licenciu si udržiaval ako koníček. Po tom ako povinný skončil služobný pomer, bolo mu vyplatené odchodné vo výške 26.341,35 Eur. Za rok 2016 mal povinný priemerný mesačný príjem 2.098,96 Eur a za rok to bolo až 3.424,43 Eur. Ona nepoberala žiaden finančný príspevok a musela pozerieť na každý jeden výdavok. Povinný ju svojim spôsobom donútil, aby si prenajala byt, pretože pri styku s deťmi vytvára konfliktné situácie. Nevie ako by to zvládla, keby jej finančne nepomáhala mama. Na jednej strane sa povinný sťažuje na svoju zlú životnú situáciu, na druhej strane svojej matke daruje byt, požičiava si finančné prostriedky a nedokladuje, na čo ich použil. Na jednej strane daruje byt v meste L. a na druhej je nútený platiť si vysoký nájom v K., ktorý zastarene zakúpil na svoju matku. Uviedla, že počas spolužitia s povinným nikdy neriešili žiadne pôžičky od rodiny a tvrdenia povinného považovala za účelové. Aj keď vybrala finančné čiastky z finančných ústavov, tieto odovzdala povinnému, ktorý mal za ich úspory realizovať kúpu nehnuteľnosti v meste K., k čomu nedošlo. Nie je pravdou, že si zakúpila motorové vozidlo Hyundai, poskytol jej ho jej brat H. P.. Motorové vozidlo predstavovalo pomoc jej rodiny, aby po tom, ako bola nútená sa presťahovať, zabezpečovala školskú dochádzku detí. Vzhľadom k tomu, že nemá príjem, je dlhodobo nezamestnaná, nemá možnosť platiť si advokáta, pričom právny zástupca jej bol určený centrom právnej pomoci. K neúčasti na pojednávaní uviedla, že mala záujem zúčastniť sa pojednávania, ale jej finančná situácia jej to neumožnila. Má vedomosť, že JUDr. Svatuška má troch koncipientov, avšak trvala a trvá, aby ju zastupoval JUDr. Svatuška osobne, pretože ju zastupuje v mnohých kauzách a pozná súvislosti. Návrh podala kvôli tomu, že jej nebola priznaná žiadna dávka, resp. podpora po ukončení jej posledného zamestnania a povinný zarábala nadštandardne a jeho úroveň bola oveľa vyššia ako jej a detí. Čo sa týka odseku 32. odôvodnenia rozhodnutia peniaze vybrala na pokyn manžela, išli na dovolenku a peniaze mali prísť šekom, preto tieto peniaze po dohode s povinným poslala na účet svojho brata. Brat jej peniaze odovzdal, ktoré peniaze následne dala povinnému. Keď žili v spoločnej domácnosti peniaze spravoval povinný a do rozvodu mal všetky ich úspory. Pokiaľ okresný súd v odseku 76. odôvodnenia rozsudku uvádza, že povinnému bolo priznané odchodné 26.341,35 Eur, tak vzniká otázka, prečo z týchto peňazí by nemali mať nič ich spoločné deti, resp. ona, pretože v minulosti, keď povinný odchádzal od rodiny plniť si služobné povinnosti, tak spolu s deťmi z dôvodu jeho neprítomnosti strádali. Poukázala na to, že povinný prepísal auto na svoju mamu. Podľa navrhovateľky nejedná sa u nich o rovnakú životnú úroveň, povinný má príjem počítaný v tisícoch a ona by sa mala uspokojiť len so sumou 100,- Eur a pritom sa nadmieru stará o spoločné deti. Povinný rozdáva majetok, a tým znižuje svoju finančnú schopnosť plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Namietala, že súd prvej inštancie nedostatočne skúmal finančné možnosti povinného, či má nejaké finančné úspory, resp. ako naložil s pôžičkami. Navrhla napadnutý rozsudok

zmeniť, návrhu navrhovateľky v celom rozsahu vyhovieť, resp. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

30. K doručenému odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadrila osoba, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné (ďalej len „povinný“) v podaní zo dňa 26.09.2018. Mal za to, že navrhovateľka klame a zavádza. Nepredložila žiaden dôkaz, keď namieta jeho náklady spojené s cestovaním za maloletými deťmi a že nerealizuje styk s maloletými deťmi. Pokiaľ navrhovateľka spochybňuje výdavky na bývanie povinného v mieste výkonu práce v sume 500,- Eur mesačne, tak povinný nemal žiadnu možnosť bývať v služobnom byte v mieste výkonu práce, ale jedine v služobnom byte vzdialenom 210 km od S. v meste L.. Denné dochádzanie by bolo drahšie ako nájom v S.. Týmto navrhovateľka spochybňuje rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14CoP/44/2010 zo dňa 07.12.2010. Pokiaľ poukazovala na vyplatené odchodné v roku 2017, tak povinný dal do pozornosti to, že celé odchodné bolo okamžite prostredníctvom dvoch bankových prevodov použité na výrazné zníženie dlhov povinného a Okresný súd Zvolen odmietol akceptovať ako dôkaz doložený elektronický výpis z banky o daných prevodoch veriteľovi. Bola to práve navrhovateľka, ktorá povinnému neumožňovala styk s maloletými deťmi vo L. a aby ešte viac zamedzila styku maloletých detí s povinným, tak sa presťahovala do H., kde v tom pokračovala. Povinný prišiel každý jeden týždeň po maloleté deti do obce H., avšak nemohol byť s maloletými deťmi nikde inde, s čím boli spojené výdavky. Konfliktne situácie nerobil povinný, ale navrhovateľka a súdy na základe nezrozumiteľných návrhov navrhovateľky. Navrhovateľka klame, keď tvrdí, že nevie ako by všetko zvládla, ak by jej finančne nepomohla matka a že povinný sa sťažuje na svoju zlú situáciu, pričom svojej matke daruje byt. Poukázal na to, že matke daroval dlh vo forme bytu, keďže darovaný byt si kúpila matka povinného sama a cez povinného prebehol iba prevod vlastníckeho práva. Navrhovateľka klame, keď tvrdí, že povinný si požičiava finančné prostriedky a nedokladuje, na čo ich použil, pričom súdu doložil, na čo a kedy použil finančné prostriedky, pričom súd si selektívne vybral, ktoré dôkazy akceptuje a ktoré nie. Navrhovateľka klame, keď tvrdí, že povinný platí vysoký nájom v K. (okres S.), ktorý zastrene kúpil na svoju matku. Dal do pozornosti, že návrh je z konca roka 2012, keď si povinný v mieste výkonu práce prenajímал dvojizbový byt v meste S. za cca 600,- Eur mesačne od pána V. a o rok neskôr koncom roka 2013 od Ekostavu Rovinka, čo dokladoval. Sumy nájomov sa pohybujú okolo 800,- Eur mesačne za trojizbový byt. Navrhovateľka si zastrene prenajíma v E. trojizbový byt za dvojnásobnú sumu bežného miestneho nájmu od svojej sestry. Navrhovateľka odmietla bývať s povinným v okrese S. v roku 2006, kde bol povinný proti svojej vôli a presunutý zamestnávateľom zo N.. Povinný prenajal byt, aby mohol niekde žiť s navrhovateľkou a dcérou. Navrhovateľka klame, ak tvrdí, že počas spoluzitia s povinným neriešila žiadne pôžičky od rodiny. V konaní pred Okresným súdom Zvolen sp. zn. 8C/169/2010 tvrdila, že v roku 2010 si požičala cca 9.000,- Eur od svojho brata H. P. na kúpu automobilu značky Hyundai a keďže nemala za čo splácať, bolo auto prepísané na jej brata a navrhovateľka daný automobil dodnes používa, pričom povinný má cestovať cez celú republiku vlakom, lebo je to tá istá životná úroveň. Navrhovateľka klame, ak tvrdí, že i keď vybrala finančné prostriedky z finančných ústavov, tieto odovzdala povinnému. Navrhovateľka nikdy žiadne finančné prostriedky povinnému nedala a už vôbec nie v čase prebiehajúceho rozvodového konania. Čo sa týka motorového vozidla navrhovateľka kúpila automobil Hyundai i20 27.09.2010, na Mestskom úrade vo Zvolene nahlásila zmenu pobytu do obce H. 23.08.2012 a v danom kraji sa zdržiavala do 07.09.2012. Sama si odporuje, ak na jednej strane tvrdí, že jej rodina pomáha, aby zabezpečila dochádzanie detí do školy, pričom maloletá H. začala navštevovať školu až dva roky po kúpe daného automobilu vo L.. Dokonca prvý týždeň do školy vodila dcéru pešo tri minúty od bytu sestra navrhovateľky a deti počas školskej dochádzky bývajú vo vzdialenosti od školy, ktorú prejdú pešo za 3 minúty. Ďalej zavádza, ak tvrdí, že nemá možnosť si platiť advokáta a že mala vždy záujem zúčastňovať sa pojednávania. Svojimi činmi si odporuje, lebo v dobe podania návrhu neexistovalo množstvo káuz, v akom to prezentuje, ale prebiehalo dva roky iba konanie o rozvod manželstva pod sp. zn. 8C/169/2010, v ktorom konaní ju zastupoval JUDr. V. a po zmene trvalého bydliska ju začal zastupovať JUDr. Svatúška a substitučný advokát JUDr. I. O.. Na jednej strane navrhovateľka tvrdí, že nemá dôveru voči advokátovi a na strane druhej ju ten istý advokát zastupuje v konaní, v ktorom mu vypovedala plnomocenstvo a prehlásila nedôveru. Pokiaľ tvrdí, že peniaze vybrala na pokyn manžela, tak povinnému nikdy žiadne peniaze do ruky nedala a vôbec už nie v dobe prebiehajúceho rozvodu manželstva. Ak navrhovateľka tvrdí, že vzniká otázka prečo z odchodného 26.341,35 Eur by nemali mať nič ich deti, resp. navrhovateľka, tak poukázal na to, že navrhovateľka odmietla bývať s povinným v okrese Malacky v roku 2006, kde bol proti svojej vôli. Dal do pozornosti, že vyplatené odchodné bolo prostredníctvom dvoch bankových prevodov použité na zníženie dlhov. Pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že povinný prepísal auto na svoju mamu, tak nikdy na nikoho auto neprepísal, ale v dobe keď bolo potrebné zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti,

bol nútený automobil Škoda Fabia 1,2 HTP z roku 2004 predať a z časti peňazí za predaj zaplatiť súdny poplatok. Ďalej poukázal na to, že navrhovateľka sa v inom konaní Okresného súdu Humenné domáha od povinného zaplata 5.000,- Eur za automobil Škoda Fabia, ktorý podľa jej tvrdení nabúrala a 500,-Eur za zimné pneumatiky. Navrhovateľka klame, ak tvrdí, že nemajú rovnakú životnú úroveň, že povinný má príjem počítaný v tisícoch. Podľa jeho názoru navrhovateľka má vyššiu životnú úroveň ako povinný, keďže býva v trojizbovom byte, povinný býva v dvojizbovom byte o polovicu menšom, navrhovateľka sa vyváža automobilom a povinný má cez celú republiku cestovať vlakom bez priameho spojenia. Ak navrhovateľka tvrdí, že povinný rozdáva svoj majetok, tak uviedol, že 20 rokov nevlastnil nehnuteľnosť, ktorú sa rozhodol niekomu dať. V dobe podania návrhu žiadnu nehnuteľnosť nemal a v roku 2017 prostredníctvom jeho osoby bola kúpená nehnuteľnosť na jeho matku, čo navrhovateľka prezentuje ako zbavovanie sa majetku. Povinný nič nemal, ak niečo kúpil, tak zároveň sa zadlžil a zbavením sa majetku sa zbavil dlhov, ktoré na seba zobral. Ďalej poukázal na prebiehajúce konanie na Okresnom súde Humenné sp. zn. 4T/87/2012, kde vyšlo najavo, že advokátsky koncipient JUDr. Svatušku je synom sudcu, ktorý pojednáva danú trestnú vec obžalovanej F.. K. N.. Navrhol vypočúť svedkyňu A. N., ktorá vie, ako sa navrhovateľka správala voči povinnému vo vzťahu k ich maloletým deťom s tým, že navrhovateľka nechávala maloleté deti celé týždne bez rozhodnutia súdu práve u tejto svedkyne.

31. Postupom okresného súdu bolo podľa pokynu zo dňa 11.10.2018 vyjadrenie povinného k odvolaniu navrhovateľky doručené navrhovateľke prostredníctvom právneho zástupcu (doručenka na č.l. 1648 spisu).

32. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. v zákonnej lehote podala odvolanie osoba, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné (ďalej len „povinný“). Namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, neboli splnené procesné podmienky, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Povinný namietal nesplnenie procesných podmienok, pretože v spore rozhodoval súd, ktorý nie je príslušný. Poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1, § 84, § 85 ods. 1, § 87, § 470 O.s.p., § 470 ods. 1, § 19, Čl. 7 ods. 2 CSP s tým, že Najvyšší súd v uznesení č.k. 12NcC/17/2015-115 zo dňa 31.07.2015 judikoval, že Okresný súd Zvolen nie je príslušným súdom na konanie v konaní, kde je odporcom. Ďalej v uznesení sp. zn. 17NcC/25/2016 zo dňa 30.06.2016 judikoval, že okresný súd nie je príslušným súdom na konanie v konaní, kde je odporcom. Ďalej Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku sp. zn. 14CoP/44/2010 zo 07.12.2010 judikoval, že povinný v mieste svojho trvalého pobytu, totožným s trvalým pobytom jeho maloletých detí nežije, čo zdôvodnil ustanovením § 36 ods. 1 Zákona o rodine. Keďže povinný podľa tvrdení okresného súdu vo L. nežil v roku 2010 a situácia ohľadom žitia/nežitia bola úplne rovnaká aj v dobe podania návrhu v tomto konaní, Najvyšší súd judikoval, že Okresný súd Zvolen v inom konaní, kde je odporcom, nie je príslušný na konanie, a preto mal za to, že z týchto istých skutočností nemôže vyvodzovať iné alebo opačné závery. Teda, ak žalovaný nežil vo L. v roku 2010, tak vo L. nežil ani v roku 2012, teda nemal ani bydlisko, ale iba pracoval v okrese Malacky, z čoho logicky vyplýva, že príslušným súdom v tomto konaní má byť Okresný súd Malacky.

33. Ďalej povinný namietal, že dôvodom na rozhodnutie súdu bolo to, že rodičovské práva a povinnosti, resp. ich výkon k maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva pokiaľ ide o zverenie maloletých detí do osobnej starostlivosti jedného z rodičov a platenie výživného zo strany druhého rodiča, boli upravené v konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolenom pod sp. zn. 5P/27/2010, čo nie je pravda, pretože úprava styku maloletých detí so žalovaným v konaní o osobnej starostlivosti nebola urobená žiadna napriek jeho námietkam. Jediná úprava styku bola urobená podľa predstáv žalobkyne, a to až v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 8C/169/2010, čím došlo k porušeniu Čl. 7 ods. 2 CSP a rovnako tak urobil Krajský súd Banská Bystrica v konaní 13CoP/14/2015. Ďalej z rozsudku vyplýva, že dôvodom rozhodnutia bolo aj to, že zmluva o poskytnutí úveru „mHYPOTÉKA“ reg. č. HHL039219358/2014 na úverovú čiastku 40.000,- Eur je síce povinným podpísaná, avšak nie je datovaná, a teda nebolo preukázané jej uzatvorenie, pričom povinnému nebolo umožnené doložiť podpísanú zmluvu bankou na pojednávaní v jeho prítomnosti, lebo napriek chorobe okresný súd pojednával bez jeho prítomnosti. Predložil potvrdenie S.. o tom, že poskytnutý úver na sumu 40.000,- Eur nie je fiktívny ale reálny, pričom splátka je 400,- Eur, výživné na maloleté deti aj s tvorbou úspor je 470,- Eur mesačne s omeškaným výživným odo dňa 16.06.2018 vo výške 1.559,32 Eur, pretože Okresný súd Humenné v konaní sp.

zn. 10P/196/2015 zmenil výšku výživného, so spätnou platnosťou vyrubil pre žalovaného ďalší dlh a ďalší dlh vo výške 703,36 Eur mu vyrubil Okresný súd Zvolen v konaní sp. zn. 8C/169/2010 zo dňa 28.02.2018 so splatnosťou do troch dní od právoplatnosti rozsudku a ďalší dlh v tomto konaní je 3.922,58 Eur, pričom súdy sa odvolávajú na isté vyplatené odchodné v apríli 2017, ktoré ani nevidel, lebo bolo použité na výrazné zníženie jeho dlhov. Dal na vedomie, že hypotekárny úver nie je úverom manželov, keďže koncom roku 2013 Okresný súd Humenné v konaní sp. zn. 6C/194/2012 zrušil BSM. Dal do pozornosti, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/46/2015, ktorým bola navrhovateľka oslobodená spod obžaloby, súd netvrdil, že sa skutok nestal, ale že nie je trestný. Poukázal na to, že navrhovateľka napriek tomu, že mala zamestnanie, úmyselne zo zamestnania odišla, fiktívne deklaruje svoj záujem o prácu. Navrhovateľka je vlastníčkou výučného listu predavačky. Medzi účastníkmi konania bolo koncom roka 2013 Okresným súdom Humenné sp. zn. 6C/194/2012 zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, takže hovoriť o rovnakej životnej úrovni je logicky nezmysel a rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14CoP/44/2010, ktorý judikoval, že vo L. nežije, a teda je logickým nezmyslom hovoriť o prihliadnutí na starostlivosť o domácnosť, keďže účastníci konania majú rozdielne domácnosti a navrhovateľka sa žiadnym spôsobom nestará o domácnosť povinného. Poukázal na to, že akým spôsobom sú dodržané mravy zo strany navrhovateľky, ktorá odmietla bývať v spoločnej domácnosti s povinným z dôvodu hnusného mesta a hnusného jazyka a tvári sa, že sa nemôže zamestnať na opačnom konci republiky. Povinný od rodiny neodišiel, ale bol štátnym zamestnávateľom proti svojej vôli v roku 2006 presunutý do okresu Malacky, kde sa odmietla navrhovateľka zdržiavať. Hľadal niečo na bývanie, ale navrhovateľka s ničím nebola spokojná. Podľa povinného z napadnutého rozsudku nie je jasné, akým spôsobom okresný súd uplatnil § 75 ods. 1 Zákona o rodine, keďže odôvodnené potreby navrhovateľky sú pochybné. Táto dobrovoľne, úmyselne, dlhodobo nepracuje, disponuje spoločnými úsporami minimálne vo výške 30.000,- Eur, býva v byte svojej sestry, ktorá má okrem bytu aj rodinný dom v obci W.. Majetkové pomery povinného neumožňujú platiť také výživné, ako určil okresný súd, keďže povinný pracoval v zdraví škodlivom prostredí. Tiež mu nie je zrejmé, akého majetkového prospechu sa vzdal, keď z odchodného výrazne znížil dlhy. Ak žalobkyňa tvrdí, že kúpil byt, tak na tento si musel požičať a potom vracať, aby na seba nebral neprimerané riziká, teda daroval ho matke, ako aj dokázal. Podľa povinného z rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom okresný súd aplikoval ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Navrhovateľka dňa 29.01.2011 napadla povinného kabelkou, k čomu poukázal na predložené obrázky, lekársku správu, fotografie rozbitej hlavy, CD médium so súborom, pričom, keď sa predtým vyhýbal hádkam, tak toto vyhýbanie navrhovateľka zneužívala na to, aby tvrdila, že domov nechodí a o deti sa nezaujíma. Dňa 26.11.2011 ho navrhovateľka udrela stoličkou po nohách, pričom mu nie je zrejmé, ako mal si splniť svoju prevenčnú povinnosť. Toto konanie navrhovateľky považoval za v rozpore s dobrými mravmi a záver, ak konanie navrhovateľky bolo zdôvodnené obranou proti konaniu povinného, za nesprávny. Ak okresný súd tvrdí, že nedoložil žiadne rozhodnutie ohľadom odškodného za útoky žalobkyne, tak doposiaľ v konaní o náhradu škody rozhodnuté nebolo. Položil otázku, či je v rozpore s dobrými mravmi, keď navrhovateľka v júli 2011 vystaňovala všetky veci z miesta jeho bydliska bez jeho vedomia a súhlasu vzala všetky jeho osobné veci, okrem toho prilbu s účtovnou hodnotou 200.000,- Sk, z ktorého dôvodu bol nútený podať oznámenie na políciu. Navrhovateľka na jednej strane tvrdí, že sa nevystaňovala zo L. a na strane druhej, že sa odsťahovala. Ak súd prvej inštancie tvrdí, že manžel a manželka sú si rovní v právach a povinnostiach, tak účastníci v tomto konaní nie sú si rovní, keďže Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku sp. zn. 14CoP/44/2010 zrušil rovnosť medzi účastníkmi tohto konania, keďže práva a povinnosti voči maloletým deťom medzi účastníkmi tohto konania boli súdom nerovnomerne zmenené. Nemôže byť so svojimi deťmi, nemôže sa dostať k informáciám o tom, u akých poskytovateľov zdravotnej starostlivosti boli ošetrované. Podľa povinného navrhovateľka má vyššiu životnú úroveň, keďže býva v dvakrát väčšom byte ako on. Ak dôvodom na rozhodnutie okresného súdu bolo to, že vždy je potrebné súhrne uvážiť postoj každého z manželov k manželstvu a jeho účasť na zabezpečovaní potrieb spoločnej rodiny i domácnosti a význam vzájomnej vyživovacej povinnosti pre obnovenie manželského spolužitia, tak Krajský súd Banská Bystrica zrušil domácnosť medzi účastníkmi tohto konania, ako aj rodinu ako takú a vyrubil z povinného platcu výživného, ktorého navrhovateľka vláči po súdoch. Ak dôvodom na rozhodnutie bolo to, že manželia ukončili manželské spolužitie v letných mesiacoch roku 2012, kedy sa navrhovateľka odsťahovala, tak toto tvrdenie je lož, nezakladá sa na pravde, pretože navrhovateľka zo spoločnej domácnosti aj so všetkými vecami povinného a osobnými vecami povinného odišla 19.07.2011. Uvedené tvrdenie ani nekorešponduje s rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14CoP/44/2010. Povinný uviedol, že vzťahy v lete v roku 2012 medzi účastníkmi boli presne také isté ako boli v roku 2009, keď bolo rozhodované o rozvoze účastníkov v konaní, pričom navrhovateľka odišla zo spoločnej domácnosti k svojim rodičom o 350 km ďalej, o čom zaslala dňa 25.07.2011 oznámenie Okresnému

súdu Zvolen, pričom súd to prezentuje až o rok neskôr. Navrhol na dožiadanom súde vypočítať svedkov I. N. a L. N., ktorá sa presne rovnakým spôsobom zbavila svojho manžela. Ďalším dôvodom bolo aj to, že navrhovateľka má vyživovaciu povinnosť voči maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva, nemá žiaden príjem, neplní si ju formou finančnou, ale formou zabezpečovania osobnej starostlivosti o maloleté deti, v ktorej súvislosti dal do pozornosti fakt, že navrhovateľka si nepraje, aby mu ktokoľvek poskytoval akékoľvek informácie ohľadom maloletých detí, neumožňuje mu byť s maloletými deťmi počas prázdnin a sviatkov. Ďalej poukázal na záver súdu prvej inštancie, že z vyplateného odchodného si výrazne znížil dlhy, a to podľa zmluvných vzťahov, do ktorých vstúpil, pričom dňa 18.04.2017 bolo K. U. na zníženie dlhu vyplatených 20.000,- Eur, dňa 13.04.2017 vyplatených 5.230,- Eur a dňa 13.04.2017 H. N. zaplatený dlh vo výške 4.770,- Eur, čo dokladá výpismi z internetbankingu v P.. Čo sa týka ukončenia pracovného pomeru navrhovateľky, tak dal do pozornosti, že navrhovateľka rok pred deklaroványm sťahovaním v roku 2012 sa odsťahovala k rodičom, že prvý týždeň v septembri 2012 navrhovateľka pracovala v E., pričom ich dcéra nastúpila do školy v E. a práve osoba sestry navrhovateľky mu bránila priblížiť sa k jeho dcére a aj ho fyzicky napadla ako aj, že žiadna týraná osoba a ani osoba s narušenými vzťahmi sa nevráti o 350 km späť, odkiaľ akože musela odísť, lebo nemala inú možnosť, ak už raz odišla. Navrhovateľka to urobila z dôvodu majetkového prospechu, a preto považoval za potrebné uvážiť postoj navrhovateľky k manželstvu, ktorú zaujímalo iba ako mať sama pre seba nájomnú zmluvu k bytu, z ktorého keď neodíšiel dobrovoľne, tak volala na neho políciu s dôvodmi ako jej poradili kamarátky, jej sestra a advokát. Nesúhlasil so zdôvodnením okresného súdu, že údajne povinná osoba aj po uhradení svojich pravidelných mesačných nákladov s prihliadnutím na jednorazové ročné výdavky zo svojho príjmu podľa názoru je schopná prispievať manželským výživným v sume 100,- Eur mesačne, pretože na jednej strane okresný súd prihliadol na mieru zamestnanosti v bydlisku navrhovateľky a na druhej strane ignoroval náklady spojené s bývaním v mieste práce povinného, ktoré sú niekoľkonásobne vyššie, jeho úverové a pôžičkové zaťaženie, ktoré sa vymazať nedá a boli vyvolané hlavne činnosťou navrhovateľky. Ak povinný odpočíta z príjmu náklady na výživné a náklady na cestovanie za maloletými deťmi, tak polovica platu bola preč a celá druhá polovica platu bola preč po zaplatení bývania v mieste výkonu práce a v mieste trvalého bydliska, a to nehovorí o množstve pojednávaní a súdnych konaní a zaplatených služieb advokátov a súdnych poplatkov. Žiadal o presný matematický zápis, ako ku svojim tvrdeniam súd došiel. Pokiaľ okresný súd uzavrel, že nepredložil dôkaz o použití vyplateného odchodného na vrátenie pôžičiek pre pána U., tak účel pôžičky v konaní viackrát preukázal. Ak okresný súd po znížení príjmu povinnej osoby len na výsluhový dôchodok prihliadol i na to, že povinný pôvodný služobný byt vo L., ktorý nadobudol do vlastníctva dňa 30.06.2017, následne Darovacou zmluvou zo dňa 25.09.2017 s účinkami vkladu 19.10.2017 previedol na svoju matku H. N., tak položil otázku, akého majetkového prospechu sa vzdal a prečo súd tvrdí, že obdarovaná neplní záväzky vyplývajúce z kúpnej zmluvy. To, že niečo nie je uvedené v darovacej zmluve, nie je automaticky dôkaz, že de facto neexistuje. Predložil elektronické výpisy z účtu obdarovanej H. N., kde je vidno, že si riadne plní prevzaté záväzky a spláca predmetný dlh. Ak okresný súd za dôvod považoval aj to, že sa povinný zbavil majetku bez primeranej odplaty, tak tento argument nie je pravdivý. Povinný vlastnil byt, ale zároveň aj dlhy za nadobudnutie nehnuteľnosti a darovacou zmluvou sa týchto dlhov zbavil. Okresný súd odmietol akceptovať náklady spojené s cestou vlakom za maloletými deťmi, odmietol akceptovať pôžičky, nevysporiadal sa so zaplatením rôznych súdnych poplatkov, odškodnení advokátov a cestovného na množstvo súdnych pojednávaní cez celú republiku. V súvislosti s darovaním bytu povinný nerozumel tomu, na základe čoho okresný súd usúdil, že ak obdarovaná prevzala záväzky za zaplatenie nehnuteľností, tak si neuplatňovala nejakú „primeranú odplatu“ a na základe čoho vie, akú primeranú odplatu si obdarovaná nárokovala za prevzaté záväzky za zaplatenie darovanej nehnuteľnosti. Ak z rozsudku vyplýva, že výdavky 180,- Eur mesačne pre jednu osobu sú neodôvodnené, tak s týmto argumentom nesúhlasil. Pokiaľ okresný súd uzavrel, že náklady na cestovanie za deťmi v sume 380,- Eur mesačne neboli zo strany povinného preukázané, i keď isté výdavky okresný súd pripustil, tak v tomto si súd odporuje. Okresný súd mal zdokladovanú prítomnosť povinného pri deťoch každý jeden víkend od roku 2012 prostredníctvom osobných oznámení na polícii v Humennom. Keďže okresný súd pojednával v tomto konaní počas choroby povinného bez jeho účasti, tak mu neumožnil doložiť pokladničné doklady za palivo, ktoré je nutné pre chod automobilu a nemá problém pokladničné doklady za palivá od 2012 predložiť. Povinný namietal, že zdôvodnením v napadnutom rozsudku je považovaný za rodiča druhej kategórie, keď požaduje dokladovanie toho, že bol s deťmi a na druhej strane nepožaduje od žalobkyne dôkaz toho, že bola s deťmi napriek tomu, že o maloleté deti sa neraz starali úplne cudzí ľudia. Z rozhodnutia vyplýva aj to, že okresný súd vlastníctvo, resp. spoluvlastníctvo navrhovateľky k rodinnému domu a k pozemkom v 1/8-ine zohľadnil, avšak prihliadol i na to, že ekonomické využitie tohto spoluvlastníckeho podielu je otázne. S týmto názorom povinný nesúhlasil, keďže navrhovateľka

je jediná z troch sestier, ktorá nepreviedla svoj podiel na svojho brata H. P.. Pripomenul, že zo stavebného sporenia povinného bolo v novembri 2008 presunutých 6.266,68 Eur na stavebné sporenie navrhovateľky a z tohto stavebného sporenia navrhovateľka poukázala 10.387,92 Eur na svojho brata, ktoré si následne od brata dňa 27.09.2010 požičala vo výške 8.939,- Eur na kúpu nového automobilu, ktorý automobil ma už tretie evidenčné číslo. Nesúhlasil s názorom okresného súdu, že je otázne ekonomické využitie tohto spoluvlastníckeho podielu, keďže navrhovateľka má najnovšie trvalý pobyt v byte svojej sestry. Ďalej namietal nezistenie okresného súdu, že by priznanie manželského výživného bolo v rozpore s dobrými mravmi, pretože správanie navrhovateľky dospelo do štádia, keď fyzicky napadla a spôsobila zranenia povinnému napríklad 29.01.2011, robila mu napriek, bolo vedené konanie v trestnej veci sp. zn. 4T/87/2013, navrhovateľka bránila odporcovi vo vstupe do jeho bydliska tým, že vymieňala zámky od bytu, odmietala dať kľúče povinnému od bytu, pričom o výmenách zámku povinný informoval aj orgány polície. Okresný súd napriek tomu poukázal na jediné právoplatne skončené konanie, v ktorom navrhovateľka bola odškodnená za poškodenie zdravia spôsobené povinným a za takéhoto skutkového stavu potom mal okresný súd za to, že nebolo dôvodné navrhovateľke manželské výživné nepriznať, pričom sudkyňou v tomto spomínanom konaní bola tá istá osoba, ako je v tomto konaní, pričom na Okresnom súde Humenné sp.zn. 17C/583/2012 aj za spomínaný deň, keď povinný údajne spôsobil zranenia navrhovateľke, okresný súd zamietol návrh s totožným odôvodnením, ktoré rozhodnutie Krajský súd Prešov zrušil. Rozhodnutie okresného súdu, ktorým bolo uložené zaplatiť dlžnú sumu manželského výživného v mesačných splátkach po 150,- Eur podľa povinného je nevykonateľné, lebo na zaplatení ďalších 150,- Eur mesačne okrem výživného na maloleté deti nemá priestor. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku I. a vec postúpiť príslušnému súdu, a to Okresnému súdu Malacky, prípadne podaný návrh zamietnuť a konanie zastaviť.

34. V podaní zo dňa 11.09.2018 (č.l. 1597 spisu) povinný uskutočnil doplnenie dôkazov k odvolaniu, v ktorom poukázal na priebeh konania na Okresnom súde Humenné sp. zn. 4T/87/2012 v trestnej veci obžalovanej F.. N., v rámci ktorého poukázal na konanie jej právneho zástupcu JUDr. Františka Svatušku.

35. K doručenému odvolaniu povinného sa písomne vyjadrila navrhovateľka v podaní zo dňa 06.09.2018 (č.l. 1617 spisu), ktorá uviedla, že v celom rozsahu zotrúva na písomných podaniach a ústnych prednesoch. Poukázala na to, že povinný v žiadnom konaní nepreukazoval, že platí hypotekárny úver. Má dostatok finančných prostriedkov, pretože si dovoľí platiť drahý nájom vo výške 600,- Eur mesačne a ešte aj platí hypotekárny úver. Povinný má aj iný príjem ako je výsluhový dôchodok, teda pracuje a dostáva výplatu, čo táj. Zo zamestnania úmyselne neodišla, musela utiecť spolu s deťmi pred manželom a odišla k rodičom na východ, a preto musela nechať prácu. Nedisponuje žiadnymi 30.000,- eurami, pretože úspory zostali u povinného, keďže na západe krajiny riešili kúpu bytu. Mala za to, že neboli preverené úspory povinného z roku 2007, 2008, 2009, 2010 až do roku 2018. Uviedla, že povinný zdedil viaceré nehnuteľnosti po starých rodičoch z oboch strán, tieto daroval svojim príbuzným, aj podiel na rodičovskom dome a tiež byt vo L. daroval mame. Zbavuje sa nehnuteľností, svojej mame platí neúmerne vysoké nájomné. Množstvo konaní na súdoch si vyprodukoval sám povinný, keďže väčšinu súdnych návrhov podal sám. Z bytu vzala tri tašky oblečenia, byt zostal kompletný a povinný ho užíval. Čo sa týka dlhu u pána U. ide o fiktívny dlh. Do L. sa vrátila v roku 2011 preto, lebo súd zakázal povinnému vstup do bytu, čo súvisí s podstatou návrhu. Mala za to, že 100,- Eur je neprimerané k príjmom, ktoré mal a má povinný. Bola názoru, že okresný súd práveže rešpektoval povinného neskutočne nadštandardné náklady a nezohľadnil nulový príjem a vysokú nezamestnanosť na východe krajiny, kde žije. Povinný žije nadštandardne, má dve kuchyne, stravuje sa v reštaurácii, ona minie pre tri osoby cca 150,- Eur na stravu, on sám pre seba 180,- Eur. Čo sa týka sumy 380,- Eur na cestovanie, táto je neúmerne vysoká, jeden spiatočný lístok S. N. stojí 44,- Eur. Čo sa týka bolestného, toto bolo riešené na súde, posudok vypracoval nezávislý súdny znalec, ktorého určila vojenská polícia, ktorý konštatoval, že zranenie si nemohla spôsobiť sama. Mala za to, že jej bola priznaná veľmi nízka suma výživného.

36. Podľa pokynu okresného súdu zo dňa 11.10.2018 bolo vyjadrenie navrhovateľky doručené povinnému a vyjadrenie povinného bolo doručené navrhovateľke prostredníctvom právneho zástupcu (doručenky na č.l. 1648 spisu a na č.l. 1649 spisu).

37. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), po zistení, že odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) a smerovali proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v

spojení s § 2 ods. 1 CMP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu podľa ust. § 65 CMP a contrario v spojení s ust. § 155 CMP s tým, že odvolacími dôvodmi nie je viazaný (§ 66 CMP) a za rešpektovania ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom odvolanie navrhovateľky voči výrokom I., II., III. rozsudku súdu prvej inštancie odmietol podľa ust. § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní osoby, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné napadnutých výrokoch I. a II. a v odvolaní navrhovateľky napadnutých výrokoch IV., VII., ako aj v závislom výroku VI. o náhrade trov konania (§ 379 písm. a) CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), potvrdil ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

38. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie navrhovateľky a osoby, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13CoP/51/2023-1687 zo dňa 14.11.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 14.11.2023 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

39. Primárne krajský súd uvádza, že v štádiu svojho konania a rozhodovania aplikoval ustanovenia zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok („CMP“), ktorý zákon podľa ust. § 397 CMP nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2016 v spojení s ust. § 395 ods. 1 a 2 CMP, podľa ktorého, ak ust. § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zároveň cez úpravu v § 2 ods. 1 CMP krajský súd vychádzal aj z ust. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“), ktorý zákon podľa ust. § 474 CSP nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2016 v spojení s ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

40. Krajský súd uvádza, že predmetom jeho konania podľa ust. § 65 CMP a contrario v spojení s ust. § 155 CMP bolo odvolanie navrhovateľky v podaní zo dňa 26.07.2018 (č.l. 1500 -1504 spisu) voči výrokom I., II., III., IV., VI., a VII. rozsudku okresného súdu a odvolanie osoby, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné (ďalej len „povinný“) v podaní zo dňa 12.08.2018 (č.l. 1511-1521 spisu) voči výroku I. rozsudku okresného súdu.

41. Primárne odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľka podala odvolanie v zákonnej lehote. Zo spisového materiálu vyplynulo, že rozsudok okresného súdu bol doručený právnenému zástupcovi navrhovateľky dňa 11.7.2018, lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 12.7.2018 a jej koniec pripadol na 26.7.2018. Podľa údajov listiny „Detail podania“ k odoslaniu odvolania došlo dňa 26.07.2018, t.j. v zákonnej lehote. Odvolanie povinného bolo podané včas.

42. Vo vzťahu k prvému výroku rozsudku krajského súdu, ktorým došlo k odmietnutiu odvolania navrhovateľky proti výroku I. o uložení povinnosti osobe, ktorá podľa návrhu je povinná platiť výživné, platiť na výživu navrhovateľky manželské výživné, výroku II. o zročnom manželskom výživnom a výroku III. o čiastočnom zastavení konania rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14P/57/2012-1468 zo dňa 22. mája 2018 krajský súd poukazuje na ust. § 386 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou a analogicky na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7.7.1992, sp. zn. 1 Cdo 28/1992, podľa ktorého právnej vety ...„Právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Za analogického použitia citovaného judikovaného rozhodnutia napadnuté výroky, a to I. a II. nevyzneli v neprospech navrhovateľky, keďže výrokom I. bolo návrhu navrhovateľky vyhovené a uložená povinnosť osobe, ktorá má platiť výživné, platiť manželské výživné v sume 100,- Eur mesačne počnúc dňom 04.12.2012, rovnako výrok II. o zročnom manželskom výživnom nevyznel v neprospech navrhovateľky. Výrokom III. bolo vyhovené prejavu vôle navrhovateľky - čiastočnému dispozitívnemu úkonu uskutočnenému do Zápisnice o pojednávaní dňa 28.02.2018 (konkrétne na č.l. 1309 spisu), a teda týmto výrokom tak navrhovateľka nebola dotknutá na svojich právach, v ktorej súvislosti sa poukazuje primerane na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 1998, sp. zn. 6 Obo 27/98, podľa ktorého, ak žalobca vzal žalobu späť, nemôže späťvzatie odvolať. Z vyššie uvedeného pokiaľ

navrhovateľka v odvolaní výslovne vyjadrila, že odvolanie podáva proti výrokom I., II., III., IV., VI. a VII., tak vo vzťahu k výrokom I., II. a III., nebola osobou oprávnenou na podanie odvolania, a preto jej odvolanie bolo v tejto časti odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP.

43. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu tak bolo v medziach daných rozsahom odvolania navrhovateľky a povinného podľa ust. § 65 CMP a contrario v spojení s ust. § 155 CMP posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý výrokom I. vyhovel návrhu navrhovateľky na priznanie jej manželského výživného od povinného v sume 100,- Eur mesačne s účinnosťou od 04.12.2012, výrokom II. zročné výživné povolil povinnému splácať v mesačných splátkach, výrokom IV. návrh navrhovateľky vo zvyšujúcej časti zamietol, výrokom VII. zrušil neodkladné opatrenie a závislým výrokom VI. rozhodol o trovách prvoinštančného konania.

44. Vo vzťahu k druhému výroku rozsudku krajského súdu, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku okresného súdu v odvolaní navrhovateľkou a povinného napadnutých výrokoch I., II., IV., VII. a závislého výroku VI. o náhrade trov prvoinštančného konania krajský súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia ust. § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu viažucím sa k napadnutej časti, s prijatými skutkovými zisteniami a právnym vyhodnotením, preto v podrobnostiach na toto odôvodnenie odkazuje. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné ani žiadúce, aby krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie skutkové zistenia a právne závery, ktoré vyjadril okresný súd v napadnutom rozsudku, pretože je postačujúce na ne odkázať, ak rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu tvoria organickú jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože tak prvoinštančné ako aj odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

45. Krajský súd ako odvolací súd za aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP, po posúdení veci v napadnutom rozsahu na základe odvolania podaného navrhovateľkou a povinným vo väzbe k ich odvolacím dôvodom uvádza, že ani jeden z nich nebol relevantný.

46. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom navrhovateľky a povinného v procesnej ako aj vecno-právnej rovine za dodržania ust. § 387 ods. 3 CSP krajský súd uvádza nasledovné.

47. V procesnej rovine k námietke povinného spočívajúcej v tom, že vo veci rozhodoval súd, ktorý nie je príslušný, odvolací súd preskúmaním obsahu spisového materiálu zistil, že povinný v priebehu konania, a to v podaní zo dňa 15.05.2015 vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Zvolen. O predmetnej námietke rozhodol Okresný súd Zvolen druhým výrokom uznesenia č.k. 14P/57/2012-556 zo dňa 20. mája 2015 tak, že námietka odporcu o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Zvolen na konanie zo dňa 15.05.2015 nie je dôvodná, ktorý výrok v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoP/63/2015-656 zo dňa 8. februára 2016 nadobudol právoplatnosť dňa 08.02.2016. Týmto právoplatným výrokom bol podľa § 159 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016 a od 01.07.2016 v zmysle ust. § 228 ods. 1 v spojení s § 234 ods. 2 CMP viazaný nielen okresný súd, ale vo vyvolanom odvolacom aj krajský súd. Len k úplnosti krajský súd poukazuje na to, že vzhľadom k začatiu konania dorúčením návrhu navrhovateľky na Okresný súd Zvolen dňa 04.12.2012 (t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku), pre určenie miestnej príslušnosti bol rozhodujúci stav v čase začatia tohto konania a príslušnosť založená podľa podmienok v čase začatia konania trvá až do skončenia veci (ust. § 11 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 470 ods. 2 CSP). Ustanovenie § 84 O.s.p. v znení do 30.6.2016 vyjadrovalo všeobecné pravidlo, podľa ktorého miestne príslušným všeobecným súdom je súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje, pokiaľ zákon nestanovuje výnimku z tohto pravidla (ust. § 85 ods.2 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016). Naviac povinný pred okresným súdom nevzniesol námietku miestnej nepríslušnosti pri prvom úkone (prvým úkonom bolo vyjadrenie povinného k návrhu v podaní zo dňa 12.02.2013 na č.l. 26 spisu), ale až v podaní zo dňa 15.05.2015, t.j. v rozpore s ust. § 105 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016. Z vyššie uvedených záverov preto námietka povinného o nesplnení procesných podmienok bola zhodnotená ako nedôvodná.

48. K námietkam, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým, zisteniam, odvolací

súd uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie návrhom uplatneného nároku ako i protinávrhu, vykonal dokazovanie dôkaznými prostriedkami, obsah ktorých podrobne popísal v odsekoch 13. až 82. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ust. § 185 ods. 1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z onačených dôkazov vykoná a ktoré nie, jeho výsledky vyhodnotil jednotlivo ako i vo vzájomných súvislostiach a napokon skutočný stav vecí zistil v dostatočnom rozsahu (§ 35 CMP), ktorý uviedol v odsekoch 89. až 93. odôvodnenia napadnutého rozsudku a tento aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Krajský súd dodáva, že podľa postupu v konaní pred súdom prvej inštancie bola obom účastníkom konania poskytnutá rovnaká možnosť na uplatňovanie ich práv a právom chránených záujmov, mali vytvorenú rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Osoba povinná ako navrhovateľka ako účastníci konania mali rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorého z účastníkov. Povinnému procesným postupom okresného súdu nebola znemožnená realizácia jemu patriacich procesných oprávnení a ani neboli marené možnosti jeho aktívnej účasti na konaní. Vadou konania je len taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu procesnoprávny predpis priznáva, za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, k čomu postupom okresného súdu vo vzťahu k povinnému nedošlo.

49. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pretože ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť.

50. Odvolací súd poukazuje na to, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi v zmysle § 71 ods. 1 Zákona o rodine s poukazom na § 75 ods. 1 Zákona o rodine je založená na zásade vzájomnosti. Jej základom je zabezpečenie rovnakej životnej úrovne obidvoch manželov, a to zásadne po celú dobu právnej existencie manželstva. Predpokladmi pre vznik vyživovacej povinnosti medzi manželmi sú: a/ právna existencia manželstva, b/ v prípade existencie bezpodielového spoluvlastníctva v zákonom rozsahu skutočnosť, že manželia spolu nehospodária, c/ životná úroveň oboch manželov nie je rovnaká, d/ súlad s dobrými mravmi. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi trvá po celú dobu právnej existencie manželstva. Funkciou právnej úpravy vyživovacej povinnosti je zabezpečenie rovnakej úrovne oboch manželov vychádzajúc nielen zo zásady rovnosti muža a ženy, ale i zo zmyslu manželstva ako životného spoločenstva muža a ženy. Zásada rovnakej životnej úrovne však neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi, ktorou by bolo možné vyvodzovať iba z ich príjmov. Ak má súd rozhodovať o výživnom medzi manželmi, nestačí zistiť len výšku príjmov manželov, ale treba zisťovať v každom jednotlivom prípade nielen osobné, rodinné a majetkové pomery každého z manželov, ale aj konkrétnu mieru potrieb danú povahou práce (prípadne nepráce), spôsobom života, prípadne inými okolnosťami, pričom súd ex offio prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Zákon síce súdu ukladá povinnosť obligatórne prihliadať na starostlivosť o domácnosť, avšak nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia v prípade starostlivosti o dieťa. V súvislosti s ust. § 71 Zákona o rodine ide o širokú definíciu, podstatná je predovšetkým starostlivosť o potomkov manželov. Výkon starostlivosti o domácnosť je naplnením zmyslu Zákona o rodine, vytvára priaznivé prostredie pre rast detí, prípadne druhému manželovi umožňuje venovať sa svojmu osobnostnému rastu a povolaniu. Zákon v tejto činnosti správne priznáva finančné ohodnotenie, resp. ho posudzuje ako materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela. Tým je dotknutá požiadavka v zásade rovnakej životnej úrovne. Súd obstará podklady pre záver o životnej úrovni manželov, t.j. ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky, v rámci rozhodovania prihliada na osobnú starostlivosť o domácnosť, či žijú spolu, na špecifiká, dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti, prípadne skutočnosti týkajúce sa rozporu s dobrými mravmi, zákonné kritériá uvedené v § 75 Zákona o rodine, na základe čoho určí výživné vo výške, ktorá by mala zabezpečiť v zásade rovnakú životnú úroveň manželov vzhľadom na ich konkrétne pomery. Súd výživné nemôže priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Rozsah vyživovacej povinnosti vyplýva zo všeobecných kritérií, t.j. schopnosti a možnosti povinného a odôvodnených potrieb oprávneného. Výživné je možné určiť len odo dňa podania návrhu. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi zaniká zásadne s právnym zánikom manželstva. Vyživovacia povinnosť

medzi manželmi je právna povinnosť a nemožno ju považovať za príkaz morálky. Napriek uvedenému sa však v zákonnej úprave premietajú morálne princípy a sú korektorom aplikácie ustanovení, ktorými je vzájomná vyživovacia povinnosť manželov upravená.

51. Kritériá uvedené v § 75 ods. 1 Zákona o rodine predstavujú všeobecnú úpravu pre všetky druhy vyživovacej povinnosti. Na strane oprávneného sa posudzujú relevantne odôvodnené potreby a na strane povinného sa preskúmvajú schopnosti, možnosti a majetkové pomery. V súlade s princípom potenciality príjmov na uvedené hľadiská súd u povinného prihliada aj v prípade, ak sa bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako v prípade neprímeraných majetkových rizík, ktoré na seba berie. Všeobecnou podmienkou možnosti priznať výživné je súlad s dobrými mravmi, pričom vo všeobecnosti možno o dobrých mravoch hovoriť ako o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. V zmysle judikatúry k ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine výživné nemožno priznať len v prípade, ak preto existujú dôvody na strane oprávneného (tu navrhovateľka). Predpokladá sa teda také správanie oprávneného voči povinnému, ktoré spôsobí stratu práva priznať výživné. Zákon nešpecifikuje, kedy ide o rozpor s dobrými mravmi, pričom je zrejmé, že sa vyžaduje také správanie, ktoré svojou intenzitou a závažnými dôsledkami je možné objektívne posúdiť ako porušovanie dobrých mravov. Každé konkrétne porušenie týchto pravidiel je potrebné posudzovať individuálne, vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu.

52. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo zrejmé, že účastníci konania v čase podania návrhu (t.j. ku dňu 04.12.2018) boli manželia, avšak nežili v spoločnej domácnosti, majú maloleté deti, ktoré žijú v spoločnej domácnosti s matkou. Na Okresnom súde Zvolen bolo vedené konanie o rozvod ich manželstva na návrh povinného (ako navrhovateľa), pričom manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 8C/169/2010 zo dňa 28.02.2018, právoplatným čo do rozvodu dňa 04.04.2018. Do tohto momentu, t.j. do zániku manželstva, boli manželia povinní z manželskej vyživovacej povinnosti navzájom.

53. S ohľadom na právoplatné rozhodnutie súdu o rozvode manželstva účastníkov, ako i s ohľadom na deň podania návrhu na začatie konania o určenie výživného na manželku, okresný súd postupoval správne, ak v predmetnom konaní prejednal a posudzoval nárok navrhovateľky na určenie výživného na manželku len za obdobie od 04.12.2012 do 04.04.2018, t.j. za obdobie od podania návrhu na začatie konania do zániku manželstva účastníkov.

54. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie kvalifikovane zistil osobné, majetkové a zárobné pomery tak na strane navrhovateľky, ako aj osoby povinnej platiť výživné v rozhodnom období, dôsledne ich preskúmal zo všetkých zákonných hľadísk, skutkovo i právne sa s nimi správne vysporiadal v odsekoch 90., 91. a 92. odôvodnenia napadnutého rozsudku a rozhodol vecne správne, ak v súlade s § 71 ods. 1, § 75 ods. 1 Zákona o rodine stanovil povinnému povinnosť splniť si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke v rozsahu 100,- Eur mesačne, keďže návrh navrhovateľky v tejto časti považoval za dôvodne podaný. Vecná legitimácia navrhovateľky vznikla z dôvodu, že povinný si vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k navrhovateľke v rozhodnom období neplnil. V tomto období povinný už s navrhovateľkou nežil v spoločnej domácnosti a navrhovateľka okrem obdobia od 25.06.2012 do 07.09.2012, kedy pracovný pomer SHP Harmanec a.s. ukončila v skúšobnej dobe z dôvodu odchodu zo spoločnej domácnosti vzhľadom na vážne narušené vzťahy a sťahovania sa s deťmi do obce Kochanovce ku svojim rodičom, t.j. pod vplyvom rodinných okolností a v období 12.12.2016 do 31.12.2016 (dohoda o pracovnej činnosti s príjmom 17 Eur netto, na č.l. 735 spisu, 815 spisu) bola evidovaná na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie bez nároku na dávku v hmotnej núdzi (nesplnenie podmienok na pomoc v hmotnej núdzi), čo preukázali správy a rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, obsah ktorých okresný súd uviedol v odsekoch 18., 20., 21., 23. až 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Rovnako bolo preukázané listinnými dôkazmi zo strany navrhovateľky, že je poberateľkou rodinných prídavkov, hľadá si zamestnanie, v čom je však neúspešná. Zistené pomery navrhovateľky, a to príjmy a výdavky okresný súd podrobne popísal v odseku 90. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom správne do výdavkov navrhovateľky nezahrnul výdavky spojené s výživou maloletých detí. Rovnako okresný súd posudzoval zistené osobné, majetkové a zárobné pomery na strane povinného, ktoré rovnako opísal v odseku 90. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom mal za zistené, že povinný od podania návrhu do 31.01.2017 bol profesionálnym vojakom s príjmom zo služby profesionálneho vojaka v mesiaci december 2012 1.669,33 Eur, za rok

2013 1.784,76 Eur, za rok 2014 1.846,26 Eur, za rok 2015 1.977,69 Eur, za rok 2016 2.098,96 Eur, za rok 2017, za mesiac január 2017 3.424,43 Eur, v čom bola zahrnutá aj náhrada za nevyčerpanú dovolenku a od 01.02.2017 na základe personálneho rozkazu bol prepustený z ozbrojených síl a je poberateľom výsluhového dôchodku v sume 1.304,53 Eur a okrem vyplateného odchodného iný príjem zistený nebol. Porovnaním pomerov navrhovateľky a povinného v rozhodnom období okresný súd správne dospel k záveru o rozdiel v životnej úrovni účastníkov ako manželov, teda základný dôvod pre naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Vzhľadom k tomu, že v dôsledku oddeleného hospodárenia vznikla disproporcia v celkovej životnej úrovni manželov, potom uplatnenie výživného navrhovateľkou bolo namieste.

55. Vo vzťahu k povinným aj v odvolaní namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie spočívajúcom v tom, že výrokom I. vyhovel návrhu navrhovateľky a neprihliadol na rozpor s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že návrh navrhovateľky na určenie výživného bol dôvodne podaný, pretože v konaní neboli preukázané, resp. zistené dôvody pre nepriznanie výživného v zmysle ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine a okresný súd sa s danou skutočnosťou dostatočne vysporiadal v odseku 93. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd s poukazom na ust. § 18 Zákona o rodine len dodáva, že v dôsledku vážne narušených vzájomných vzťahov bolo manželstvo účastníkov konania zrušené, a preto za daného stavu vzťahov medzi účastníkmi (ako bývalými manželmi), vzájomnom obviňovaní sa z konania rozporného nielen s ustanovením § 18 Zákona o rodine, ale aj trestnými konaniami dodáva, že len vedenie viacerých súdnych konaní, prípadne podanie obžaloby na osobu navrhovateľky, ktoré nebolo skončené a ani nie je dôvodom pre neakceptovanie prezumpcie neviny, ide o okolnosť, na ktorú správne okresný súd neprihliadal. V tejto časti preto odvolací súd nezistil existenciu väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CSP). Za daného stavu vzťahov (narušených) účastníkov konania tak je potrebné dať do pozornosti to, že k momentu rozhodovania okresného súdu voči navrhovateľke nebolo vydané žiadne rozhodnutie príslušným orgánom o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok postihnutelný podľa osobitného predpisu (sp.zn. 1Cdo/126/2022 Najvyšší súd SR). K poukazu povinného, že nie je zachovaná rovnosť medzi navrhovateľkou a povinným v dôsledku rozhodnutí súdov, tak krajský súd uvádza, že v iných konaniach bolo rozhodované o iných skutočnostiach ako v danom prípade o návrhu na manželské výživné. Odvolací súd uznáva, že povinný konanie navrhovateľky môže subjektívne pociťovať ako neférové, prípadne zamerané na jeho diskreditáciu, avšak uvedené subjektívne vnímanie povinného však nevyžaduje uplatnenie § 75 ods. 2 Zákona o rodine, pretože nevykazuje vybočenie zo zákonných medzí, a to za stavu, že vzájomné správanie navrhovateľky a povinného vyplýva z už v minulosti narušených vzájomných vzťahov, dôsledkom čoho bolo rozvrat manželstva, opustenie navrhovateľkou spoločnej domácnosti, odsťahovanie sa a rozvod manželstva.

56. Odvolací súd súhlasí i s postupom okresného súdu pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti, v rozhodnom období vychádzal z dôkazov predložených v konaní, porovnal nielen príjmy oboch (už bývalých) manželov ale aj výdavky a životnú úroveň. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd správne zhodnotil, že navrhovateľka mala reálnu možnosť disponovať s finančnou čiastkou s ňou zrušených účtov, o ktorej nepreukázala, že by ju spotrebovala, čo zohľadnil. Odvolací súd súhlasí i s konštatovaním, že u povinnej osoby síce od 01.02.2017 došlo k zníženiu príjmu oproti príjmu profesionálneho vojaka na sumu 1.304,53 Eur, avšak povinnému bolo vyplatené odchodné v sume 26.341,35 Eur a súčasne bolo potrebné vziať do úvahy v zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine prevod bytu povinného darovacou zmluvou na jeho matku, t.j. bez odplaty, teda na potencialitu jeho príjmu. Ani odvolací súd nevzal do úvahy tvrdenie povinného v odvolaní o jeho finančnom zaťažení, ak na jednej strane relevantne preukázané nebolo a na strane druhej odporuje tomu tvrdenie povinného o darovaní bytu matke práve za účelom zbavenia sa dlhov, naviac, ak nebol relevantne preukázaný účel, na ktorý boli tieto finančné prostriedky (za stavu preukázateľného mesačného príjmu povinného) vynaložené.

57. Z vyššie uvedených len doplnených dôvodov odvolací súd nezistil žiadnu nesprávnosť v hodnotení dôkazov predložených účastníkmi konania v konaní pred súdom prvej inštancie, skutkové zistenia podstatné pre posúdenie veci podľa hmotného práva majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Námietku, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd nezahodnotil ako dôvodnú. Odvolací súd považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že životná úroveň navrhovateľky je nižšia ako životná úroveň povinného, ktorý s ohľadom na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery je schopný navrhovateľke poskytovať výživné v priznanom rozsahu 100,- Eur. Pokiaľ povinný namietal výšku priznaných splátok ročného výživného, tak podľa názoru odvolacieho

súdu určená výška so zohľadnením nákladov a výdavkov povinného ako aj s ohľadom na výšku dlžného výživného za obdobie od 04.12.2012 do 30.04.2018 v sume 3.922,58 Eur zodpovedá možnostiach a schopnostiam povinného ju platiť. Rovnako správne bolo rozhodnutie okresného súdu vo vzťahu k výroku IV., ktorým vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol, keď na základe zistených pomerov tak na strane navrhovateľky ako aj povinného dospel k záveru, že priznaná suma 100,- Eur počnúc dňom 04.12.2012 je sumou dostatočnou. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo rozviedol, ktoré skutočnosti mal za dokázané a ktoré nie, akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení jednotlivých dôkazov. V zhode so záverom súdu prvej inštancie krajský súd konštatuje, že bola tu zhodnotená rozdielnosť nutných výdavkov a príjmov oboch navrhovateľky a povinného. Okresný súd postupoval vecne správne, ak pri určovaní zročného výživného zohľadnil aj skutočnosť plnenia tejto vyživovacej povinnosti povinným na základe nariadeného neodkladného opatrenia a pokiaľ výrokom VII. zrušil nariadené neodkladné opatrenie, jeho postup bol v súlade s ust. § 337 ods. 3 CSP.

58. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., IV., VI. a VII. potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

59. Záverom odvolací súd dodáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolatelia ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

60. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Spôsoby výkonu rozhodnutia sú upravené v § 378 a nasl. CMP.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.